

# Article Jacobsstaf 2021 Mars

Corona ervaringen op de Via Lemovicensis

In 2018 gestart om vanuit Geneve naar Santiago te lopen. De bedoeling was om over de Via Gebennensis, Le Puy en de Via Podiensis naar Santiago te gaan. Door allerlei omstandigheden eindigde deze reis van 32 dagen in Lourdes. Een passend einde aan een mooie pelgrimstocht.

Maar, het uiteindelijke doel was niet gehaald dus in elk voor- en najaar die drang om nu de tocht naar Santiago te volbrengen. Voorjaar 2020 stonden alle seinen op groen en het plan was om vanaf Vezelay de Via Frances naar Santiago te lopen. De lockdowns zorgen ervoor dat deze plannen in rook opgingen.



Dan maar het najaar. Aan het begin van de zomer gingen de verschillende landen open en startte ik mijn training op om in september dan ook werkelijk te gaan lopen. Corona kwam terug. Gaan of niet gaan, een moeilijke keuze gevoed door allerlei emoties; wat als ik ziek wordt; wat als ik zonder dat ik het weet besmettelijk ben en gastheren/vrouwen aansteek; zijn er wel voldoende onderkomens; zijn er ook wel mede pelgrims onderweg? Allemaal vragen en dilemma's die velen zullen herkennen.

Half augustus moesten de plannen al weer worden aangepast, Spanje deel op oranje. Dan maar niet de Camino Frances en als alternatief Camino del Norte. Binnen 1 week kon ook dat plan weer de prullenbak in. Heel Spanje had een negatief reisadvies. Omdat ik vind dat we een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid hebben om de verspreiding van het Corona virus zoveel mogelijk tegen te gaan, dat advies ter harte genomen.

Na veel wikken en wegen begon ik toch op 2 september. De route door Frankrijk was veilig. Het begon met een bus- en treinreis en dat was meteen het hoogste besmettingsrisico dat ik heb gelopen. Nu naderhand weet ik dat er niets aan de hand was maar een nacht in de volle bus is toch wel een ervaring die de angst voedt.

De tocht was geweldig. Al snel ontmoete ik twee andere pelgrims en samen trokken we op. We wandelde en leefde in onze eigen bubble en per dag misschien een handvol vluchtige contacten met anderen. Mondkapje altijd bij de hand en dan ging het prima. Wat lastiger was, was dat de meeste refugios gesloten waren, de helft van de onderkomens bij particulieren gesloten waren uit angst voor besmetting door de pelgrims, en de onderkomens langs de via Lemovicensis zijn sowieso dun gezaaid. Ook de campings begonnen vroeg te sluiten door weinig gasten.

We hebben altijd onderdak gevonden bij ontzettend gastvrije mensen, maar de etappes ware vaak langer dan gewild. Kenmerkend voor de toenemende spanning was dat ik in Chartres een oudere Nederlandse man ontmoette die door zijn familie per auto werd gerepatrieerd. Hij wilde nog niet maar de familie vertrouwde het niet meer. De kaart van Frankrijk werd elke week weer een stukje meer oranje.

Op een terrasje ontmoete ik een jonge vluchteling uit Parijs, die net zijn gehele familie naar het platteland had verhuist. Gevlucht uit Parijs voor de Corona dreiging en ze streken nu neer in een klein slaperig plaatsje op het Franse platteland. Een Nederlander vertelde dat huizen die al jaren onverkoopbaar waren nu werden opgekocht door Parijzenaars, zodat ze een toevluchtsoord hadden op het platteland.



Tijdens de tocht leerden we dat "Donativo's" geen beperkende maatregelen kregen opgelegd, omdat ze niet als hotel worden gezien. Er waren dus relatief veel Donativo's open. De gastdames en heren deden allemaal vreselijk hun best om de gepast 1,5 meter afstand te houden maar dat is toch heel lastig. Schattig was het toen ons diner apart werd geserveerd met mondmaster voor een witte katoenhandschoentjes aan. Bij het ene adres mochten we geen slaapzak gebruiken terwijl bij het volgende adres je alleen maar je eigen beddengoed mocht gebruiken. Kortom het was elke keer weer een verrassing wat er nu weer op ons pad kwam.

In een dorpje hield een 95 jarige oorlog veteraan ons staande want hij wilde een praatje maken met de pelgrims. Wel op gepaste afstand wat in dit geval de straat breedte was. Een gesprek voeren in het frans met een slechthorende oorlogsveteraan op 8 meter, dat is pas een uitdaging.



Ik wilde me niet laten beheersen door de angst maar het sluipt er toch in door het nieuws en alle kleine signalen. Je wordt steeds alerter en ik was bijna gechoqueerd toen een fransman op een terras eens even gezellig al zijn vrienden een "ambras" gaf gevolgd door twee zonen. Ik wist niet wat ik zag. Zo zie je maar hoe snel je perspectief wordt aangepast.

Tijdens een mis in de kathedraal van Limoges begon er iemand achter mij enthousiast mee te zingen. Ik meende de luchtstroom te voelen en ben snel een paar stoelen opzij gaan zitten. Ik was niet meer op mijn gemak.

Vanuit Limoges teruggekeerd naar Nederland omdat Saint-Jean-Pied-de-Port ook al niet meer veilig bereikbaar was en de onzekerheid steeds groter werd. Terugkijkend op een echt prachtige pelgrimstocht van 3 weken nu aan het plannen voor het voorjaar. Corona moet niet ons leven overnemen en zelfs al blijft het bij plannen dan nog is er het plezier van het vooruitzicht. Wat mij betreft drie keer is scheepsrecht en die Corona krijgen we er uiteindelijk wel onder.